

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2485/2015
24.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца Д.М. из Б., чији је пуномоћник Б.Ђ., адвокат из Б., против туженог АД А.Б. С., кога заступа М.М., адвокат из Б., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3673/14 од 25.03.2015. године, у седници одржаној 24.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3673/14 од 25.03.2015. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3673/14 од 25.03.2015. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 3378/10 од 18.01.2012. године, у ставу првом и другом изреке, којим је усвојен тужбени захтев тужиоца, а тужени обавезан да му на име накнаде штете – изгубљене зараде за период од 17.12.2003. до 23.11.2008. године исплати укупно 2.224.349,40 динара, са каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, као и да му за период од 17.12.2003. до 01.01.2008. године и од 31.10.2008. до 23.11.2008. године уплати припадајуће доприносе надлежним фондovima. Ставом другим изреке, укинута је решење о трошковима поступка из става четвртог изреке првостепене пресуде, па је предмет у том делу враћен Трећем основном суду у Београду на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 399. раније важећег ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу прелазних правила из члана 506. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), јер је тужба поднета у режиму ранијег Закона, па је нашао да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 12. цитиране одредбе, на коју се у ревизији указује. Супротно тврдњи ревидената, Врховни касациони суд сматра да су нижестепене пресуде јасне и разумљиве и могу се са сигурношћу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању правноснажном делимичном пресудом Четвртог општинског суда у Београду П1 1937/03 од 04.04.2006. године, поништено је као незаконито решење туженог 03-3/592 од 15.12.2003. године, а тужени обавезан да тужиоца врати на рад на послове саобраћајног инжењера у делатности технике. Овај поступак настављен је ради доношења одлуке о захтеву тужиоца за накнаду штете, уплату доприноса и одлуке о трошковима поступка. У поступку је даље утврђено да је тужилац био пријављен на евиденцији незапослених лица код Националне службе за запошљавање у периоду од 29.12.2003. године до 01.01.2008. године, те да је у том периоду било врло мало пријава отворених радних места које одговарају тужиоцем занимању – дипломирани инжењер ваздушног саобраћаја и да Национална служба за запошљавање није била у могућности да посредује. Утврђено је да је тужилац у периоду од 01.01.2008. године до 23.11.2008. године био у радном односу код послодавца Д.... ДОО, а тужена током поступка није пружила доказ на околност да је тужилац могао остварити запослење у утуженом периоду на други начин без посредовања Националне службе за запошљавање. Тужени је враћен на рад по правноснажној пресуди 24.11.2008. године. Вештачењем вештака економско-финансијске струке утврђен је неисплаћени износ месечне нето зараде тужиоца, обрачунат на основу просечне нето зараде које је у том периоду тужени исплаћивао имаоцима седмог степена стручне спреме, умањен за износ зараде који је тужилац остварио код послодавца Д.... ДОО у периоду од 01.01.2008. године до 31.11.2008. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили захтев тужиоца за накнаду штете коју је трпео због незаконитог престанка радног односа.

Наиме, по члану 108. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 70/01,73/01), ако суд донесе правноснажну одлуку којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос, запослени има право да се врати на рад, ако то захтева, а послодавац је дужан да запосленом исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде и других примања која му припадају по закону, општем акту или уговору о раду и уплати доприносе за обавезно социјално осигурање. Накнада штете из става 2. овог члана умањује се за износ прихода које је запослени остварио по било ком основу, по престанку радног односа.

Имајући у виду наведену законску одредбу, тужиоцу коме је незаконито престао радни однос, тужени послодавац је у обавези да исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде и доприносе за обавезно социјално осигурање, при чему је ова накнада правилно умањена за износ прихода које је тужилац остварио по престанку радног односа код послодавца Д.... ДОО.

Утврђено чињенично стање не може се оспоравати у ревизији, па предмет оцене ревизијског суда нису они наводи у којима тужени истиче да тужилац није предузео све што је неопходно да смањи штету, јер је терет доказивања на послодавцу који није доказао да је тужилац штету стварно могао да смањи.

На основу члана 405. ЗПП одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**